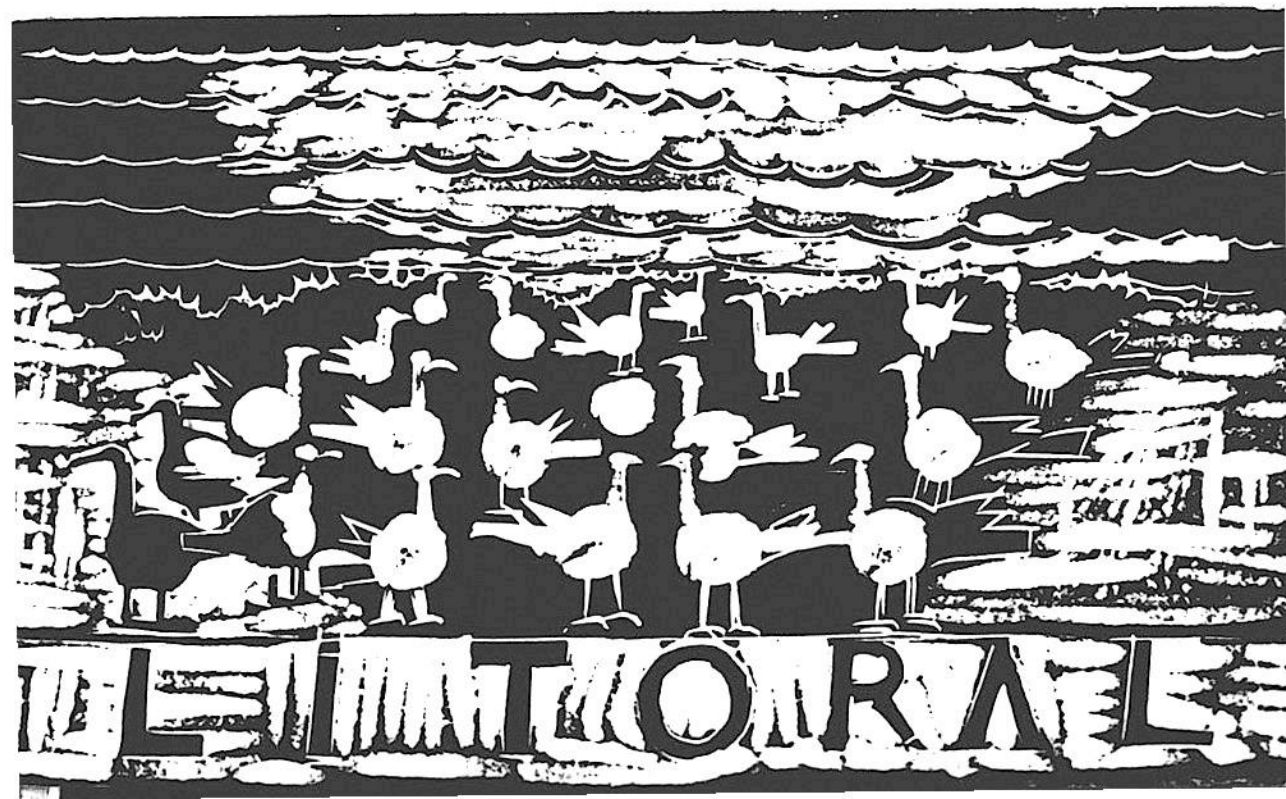

An. IV Mai 1942 Nr. 12

Inscris în Registr. Publ. Perio-
dice al Trib. Constanța S. I. sub
Nr. 2 din 6 Febr. 1939. Director
Proprietar și Redactor respon-
sabil: Dumitru Olariu. Redac-
ția și Ad-ția: Constanța, str.
Scarlat Vîrnav. 26 - Apare lunar.

VRĂJITOMIE

De cînd adun în suflet tăceri și alăute
 Și-mi oblojesc tristețea cu viersuri de sirene,
 Mai des îmi trag cenușa amurgului pe gene
 Și cit mai mult mă'ntirzîl pe urme neștiute.

Lumina cînd prea tare-î, mă trag afund, spre bezne;
 Din spuza nopții gîndul îmi dă o stea arvună,
 Mă pierd printre liane și fur cîrcei de lună,
 Să-î impletesc iubitei, subțire, peste glezne.

Țițina nopții crește fintină de simboluri.
 Pe vis s'aștern năframe și-o undă de tămiiie,
 Cînd vrăjitoarea lună m'alintă, mă rizgîie
 Cu șaptele-î sfințite ca mirul în pristețuri.

Năcrit de nardul rînced, store bezna în urcioare,
 Metalul rece-al slovei cu duhuri încrustîndu-î;
 În inimă — vreașe putred — îmi flacărează gîndul
 Și aur mult string pentru poeme viitoare.

O, acest vreașe netrebnic miez bun în el ascunde;
 Că pașii tăi de-î sfarmă și-î putrezesc rușini,
 Scinteia nerodită incute 'n mărăcini
 Luceferii ce-odată mi-or muguri sub frunte...

AUREL DUMITRESCU

PRIMĂVARĂ

Privesc metamorfozele lui Marte,
Dar gîndul dus în mine se sufocă.
Răsbat uimit prin negurile sparte,
Să-mi scutur recile melancolii de rocă.

Pădurea freamătă în lupte vegetale.
Respiră Pan, adine, în rădăcini.
Copacii, despuiați de scut și zale,
Întind mirate brațe în fragede tulpini.

Preliege seva 'n trunchiuri, ca un har,
Fior fierbinte 'n vina lor săracă
Și 'n cloecotul acesta toate par
O mare nuntă dionisiacă.

Atăta febră spumegă 'n cimble
De anotimpul parcă-i o răscoală.
A năvalit la mine, în chilie,
Dar, vai, chilia a găsit-o goală.

Înalta mea candoare geruită
O simt cum se topește în tumult.
La poalele vieții, cu inimă smerită,
M'aplec acum sfîos, ca să-i ascult,
Să-i pipăi adevărurile calde.
Un fluvîu tinăr, miine, o să mă scalde.

HORIA NIȚULESCU

PRIMĂVARĂ DOBROGEANĂ

În fiecare zăzăr din cătun
S'a 'mpotmolit un nour alb azi-noapte;
Par zăzării biserici largi cînd vreun
Drept credincios zefir se roagă 'n șoapte.

Din răsărit — o, primăvară, n'ai
Putea sta'n veri? — dă soarele să 'nspice,
Și caru-i triumfal e tras cu alai
De aurori care plesnesc din bice.

Încep cocorii să-și anine iar
Urcioarele 'n văzduh, infiorîndu-le,
Cînd falnic trece alaiul prințier,
— Hai să-l urmărim și noi cîntînd, cîntîndu-le!

Chiar drumu-i printre răpiți îmbătat,
Împleticit de-azur se 'ntreabă: unde?
Tîrziu un riu pe șesul revărsat
Brumindu-și fluierul îl va răspunde.

Și cred că la dantelele scumpiei
Adăogați și voi, brînduși, o cîpcă rară,
De-i preschimbată 'n orice primăvară
Dobrogea 'ntr'un pîdvor al veșnicei.

DUMITRU OLARIU

APELE OCHILOR TĂI

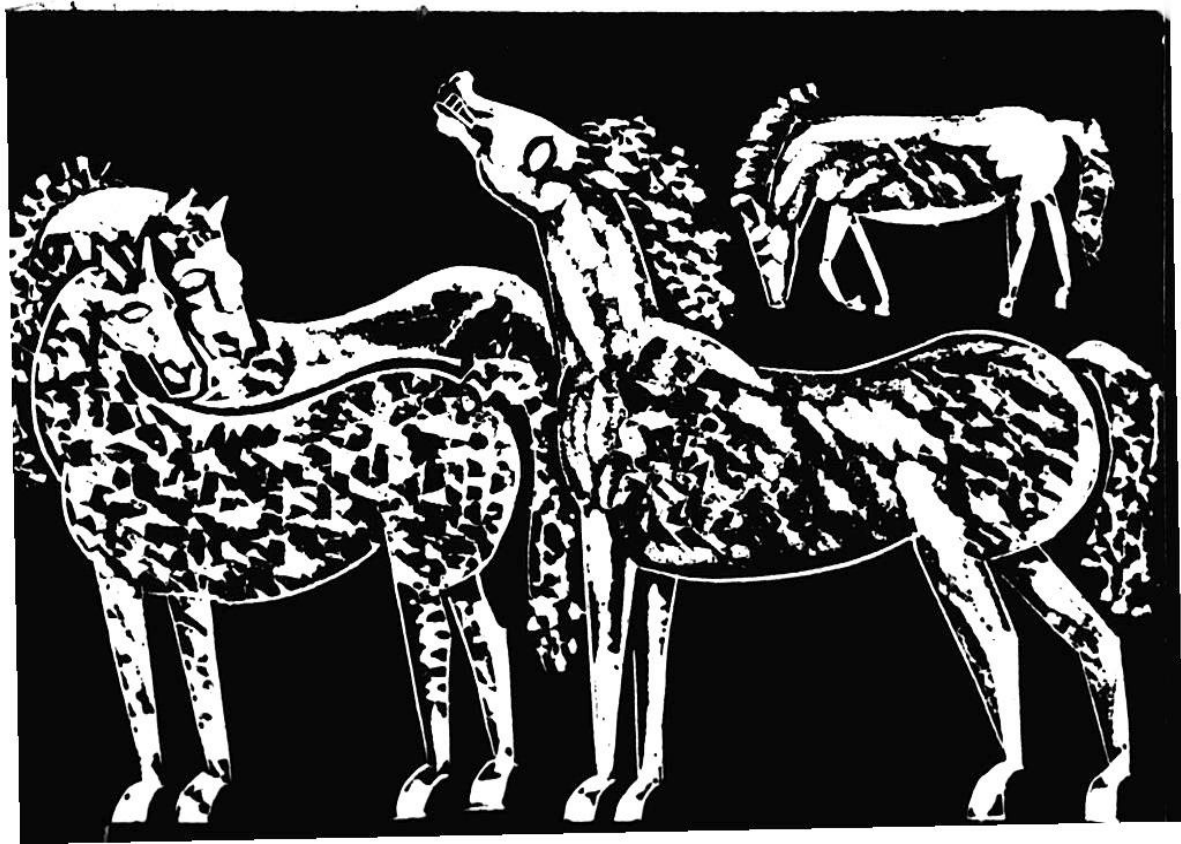
Apele ochilor tăi — albastre arinșiți —
au tremurul arcușului pe coarde
sub mîini înfrîgurate far de
istovitoare întime neliniști.

Necumpătată — dragostea le pune,
de cite ori să legene înceacă
greu chinuța reveriei arcă,
intunecimi tăcute de cărbune.

Dar nordica me'ancolie se cuvine
seninătăți să le coboare sterpe
și, din ungherul ei melodic, Euterpe
să le trezească năzufniți divine.

Cui scump cîntau apele ochilor tăi
în limpedea lor șoaptă de cleștar?
Puteau să fie toate în zadar?
Puteai să bați din nou pribege căi?

IOAN MICU

CUVINTELE SUNT STERPE...

Cuvintele sunt sterpe și aspre și puține.
Lăuta struna-și rupe și faptă nu mai ține.
Harapnic moi în tină, pocnești spre cerurile,
Dar cer mai mic sub boltă întirzie cu ele.

Hei, ce mai colivie! Pereții toți cristal
Adună doar paloare ca'n albele spitale;
Lungoarea către spații apasă în tăcere
Și febra se adună sub albe lăicere.

Rotește înc'odată harapnic de oțel!
S'a dărîmat cristalul, dar te-a zdrobit sub el.
Bolnavul mai cutează, deși vazuse bine:
Cuvintele sunt sterpe și aspre și puține.

ION IOLU

CARAMURAT

Ca să mă simt trăind prin tine
Pământ din piatră și nisip
Așa cum sunt și eu la chip,
Te cînt ca să mă cînt pe mine.

Te cînt cum cîntă 'n minarete
Uitîndu-se la cer osmanli
Cînd noaptea își asvirle banii
Și talismanul plin de pete.

Își cîntă cînd clipesc din geană
Luceferii pe muchea zării
Monotonia depărtării
În vînt, căruță dobrogeană.

ȘTEFAN BRÎNZĂ

Gravuri de C. GROSU